

tet mod en stadig øget standard. Efter kravene skal enkeltværelser, herunder også enkeltværelser i det almennyttige byggeri, have et nettoareal på mindst 12 m², og til hvert værelse skal være øget toilet med håndvask og bad på mindst 2,5 m² netto og forstue med garderobeskabe på mindst 3 m² netto. Der regnes med fælles spisekøkken for ca. 15 værelser, hvis der ikke indrettes kogeniche i de enkelte værelser. Lejligheder i kollegier kan indeholde 1 værelse og 1 kammer (1½ værelsesenhed) for ægtepar og samboende uden børn, 1 værelse og 2 kamre (2 værelsesenheder) for ægtepar eller samboende med 1 barn, 2 værelser og 1 kammer (2½ værelsesenhed) for ægtepar eller samboende med flere børn. I forbindelse med lejlighederne kan indrettes vaskerum, omfattende 2 vaskemaskiner, en tørretumbler og en centrifuge pr. 100 beboere samt depot. For kollegierne gælder dog, at det samlede bruttoetageareal pr. værelsesenhed incl. eventuelle fællesrum ikke må overstige 28 m².

Som nedenfor anført vil begyndelseslejen for 1 værelse med støtte efter den nu foreslåede ordning og med samme anlægsudgift som de kollegieværelser, hvor lejen ovenfor er angivet til 710 kr. månedlig, blive ca. 665 kr. månedlig. Er værelset indrettet med køkken, således at der kan opnås boligsikring, kan lejen derved nedbringes yderligere. En leje på 665 kr. månedlig er nok i overkanten af, hvad der i øjeblikket vil være mulighed for at udleje kollegieværelserne til.

Da udlejningsvanskelighederne i det almennyttige byggeri viste sig i 1971, blev der åbnet mulighed for en driftslåneordning for byggerier med sådanne vanskeligheder, ligesom der nu er tale om en sådan ordning for kollegierne, men samtidig blev der også gennemført øget støtte til nyt almennyttigt byggeri i form af lavere basisrente for rentesikringen og højere lånegrense for de statsgaranterede lån. Endvidere blev der gennemført et udgiftsrammesystem med henblik på at sikre, at anskaffelsessummerne i de nye byggerier blev holdt nede på et sådant niveau, at lejen, som er en funktion af anskaffelsessummen, skulle kunne bæres af boligsøgende med almindelige arbejdsindkomster. Disse regler blev gennemført ved boligministeriets cirkulære af 14. december 1972 om offentlig støtte til opførelse af almennyttigt og privat boligbyggeri til udleje, hvor der samtidig skete en slækkelse af kravene til boligernes standard, specielt hvad størrelse angår, men også i visse andre henseender. Nyordningen for finansieringen af det almennyttige byggeri tager sigte på yderligere at nedbringe finansieringsudgifterne og dermed nedbringe lejen, men ordningen forudsætter, at reglerne om udgiftsram-

mer og standardkrav, bl. a. med hensyn til lejlighedsstørrelserne, fastholdes.

På denne baggrund har det været nærliggende også for kollegiebyggeriet med støttestøtte at overveje, om det ikke ville være rimeligt at slække noget på de ret strenge standardkrav, for derigennem at nedbringe lejen. I det almennyttige boligbyggeri er spørgsmålet om standardbegrænsninger af hensyn til nedbringelse af udgifterne i princippet — bortset fra lejlighedsstørrelsen — overladt til selskaberne, blot byggeriets anskaffelsessum holdes inden for udgiftsrammerne.

Lignende retningslinier forudsattes gennemført for boliger for uddannelsessøgende, som opføres med støtte efter lovforslagets regler, ved at fastsætte udgiftsrammer for anskaffelsessummen pr. værelsesenhed. Sådanne rammer var i F. 2-1974 foreslået fastsat med en månedlig værelsesleje på 450 kr. som udgangspunkt, og med prisniveauet pr. 1. april 1974 ville dette svare til en anskaffelsessum på 71.600 kr. pr. værelsesenhed. Med prisniveau pr. 1. april 1975, som er lagt til grund i nærværende forslag, vil den tilsvarende leje blive ca. 485 kr. månedlig og udgiftsrammen ca. 79.300 kr. Inden for udgiftsrammen overlades til selskaberne selv at finde frem til, hvor høj standarden kan blive inden for disse rammer, herunder også med hensyn til individuelle eller fælles faciliteter, for så vidt angår toilet, bad, kogemuligheder m. v.

Når boligerne for uddannelsessøgende fremtidig i det væsentlige skal søges integreret i det almennyttige byggeri, må det være rigtigt også at sigte imod samme standard i alle enkeltværelser til udleje i det almennyttige boligbyggeri. Fastholdes de gældende mindstekrav til kollegieværelserne, må det forudses, at standarden i enkeltværelser, der ikke indrettes til uddannelsessøgende, vil blive søgt hævet til samme niveau som kollegieboligerne. Det forekommer i hvert fald vanskeligt at begrunde, hvorfor unge, der ikke er under uddannelse, skal have ringere boligforhold end unge, der er under uddannelse.

Lejligheder eller værelser.

7. Som nævnt er kollegieboliger i stigende grad blevet indrettet som lejligheder — dvs. værelser med køkken — ligesom antallet af lejligheder til ægtepar eller samboende uden børn og til ægtepar og samboende med børn er blevet øget.

Meningen med indpasning af boliger for unge under uddannelse i det almennyttige byggeri er, at de uddannelsessøgende skal bo sammen med andre befolkningsgrupper. Konsekvensen heraf må naturligt være, at de kun skal have særlig boligstøtte, hvis det er nødvendigt for at sætte dem i stand til